

Annemie Peeters is radiojournaliste en columnist,
maar ook mama, partner, dochter, vriendin.

Met twee voeten stevig in het leven heeft ze het
in haar column over gezondheid, ziekte, lief en leed.

PIRAAT OP EIGEN RISICO

Het is een zomerse traditie: elke grote vakantie, één keer, op de bloedheetste dag, nodig ik alle neefjes en nichtjes uit om te gaan zwemmen. Met opblaasboten en mijn eigen zonen erbij geeft dat een volle minibus en veel lawaai. We gaan dan naar een zwembad, maar geen officiële – hoewel er een cafetaria, een speeltuintje en een minigolf op de oever staan. Maar er zijn ook bordjes die zeggen dat al wat je onderneemt *op eigen risico* is. Toch is er niemand die niet zwemt. Het is ook zo plezant.

Geheel in het kader van de actualiteit speelden ze, op die hoogdag afgelopen zomer, piraat. De plas was de oceaan ter hoogte van Somalië, en zij joegen peddelend in hun bootjes het water rond. De opdracht was kapen. Ik keek toe van op het strand en genoot, zelfs toen ik mijn eigen bloed zag vals spelen, door tegen de regels in zijn voeten op de bodem van de plas te zetten om sneller vooruit te komen. Ik deed alsof ik niks gezien had en las de krant.

Toen riep er iemand hartverscheurend *mama!* Ik zag mijn zoon – de vals spelende – naar me toe komen rennen, nee, hinkelen deed-ie, met een bloederige homp op de plaats waar zijn linkervoet zat. Hij schreeuwde dat hij in iets scherp had getrapt. *Dat heb je met valspelers*, zou ik op een rustiger moment geroepen hebben, maar de paniek was nu te groot. Het bloed lekte in grote druppels op het zand en ik moest tegelijk mijn hinkende zoon ondersteunen en de neefjes en nichtjes het water uit halen (en piraten zijn niet meegaand in die dingen). Er was géén

„Gaan we voor
clean en veilig,
of voor goeie
maar gevaarlijke
tradities?”

eerstehulp, dat soort handigheden heb je niet op plekken met bordjes *op eigen risico*, maar zoon mocht in de keuken van de cafetaria op een stoel gaan zitten. De barvrouw inspecteerde en besloot dat er gehecht moest worden. Ze haalde haar man van achter de tapkast en beval hem naar de onbewaakte rest van m'n kroost aan de oever. Zij zelf zou ons naar spoed voeren. Dat vond ik sympathiek. De bar bleef zo lang onbewaakt. Pure improvisatie, maar het is wel een mooi verhaal geworden: onvoorziene avonturen zijn het leukst om na te vertellen. Mijn zoon heeft het sindsdien met enige trots over de snee tot op het bot in zijn voet, en de neven en nichten scheppen nog altijd op over de gratis minigolfsticks die ze die middag van de barman kregen, goed voor uren spelplezier. Alles komt altijd goed. Er stelt zich maar één vraag: wat we volgende zomer zullen doen. Gaan we voor clean maar veilig in het zwembad? Of houden we het bij de goeie maar gevaarlijke tradities? Wat zou u kiezen?

Annemie